

Pas op met zgn. short reports

De lezer die meent snel geïnformeerd te zijn over de kwaliteit en de uitkomst van wetenschappelijk onderzoek door daarover een 'short report' te lezen in een gerenommeerd tijdschrift, zoals *The Lancet* of *the British Medical Journal*, komt nogal eens bedrogen uit.

Voor dit soort verslagen zijn regels vastgesteld volgens de zgn. consortrichtlijnen die beide genoemde tijdschriften hebben aanvaard. Anderzijds leggen de redacties zoveel beperkingen op aan schrijvers van korte onderzoeksverslagen dat men aan de consortaanwijzingen niet toekomt, daar het verslag slechts 500 ' 600 woorden en één tabel of figuur mag bevatten.

In een jaar tijd (1997) werden 21 verslagen uit *The Lancet* en acht uit *BMJ* gevonden die getoetst werden aan de elf basale consortcriteria. Geen van de 29 onderzoeksverslagen voldeed aan alle elf criteria. De 21 uit *The Lancet* voldeden gemiddeld aan drie (1 ' 6) criteria en de acht uit *BMJ* aan

vijf (2 ' 8). Vaak mankeerden de onderzoeksopzet, de inclusie- en exclusiecriteria, de wijze van randomiseren en een verantwoording van de grootte van de onderzoekspopulatie. Kortom, het is voor de lezer niet doenlijk om uit te maken of deze verslagen gaan over slecht (onvolkomen) onderzoek of dat alleen de verslagen tekortschieten. Hier ligt een taak voor de redactie om de eisen gesteld aan schrijvers van 'short reports' in overeenstemming te brengen met de consortrichtlijnen en daarop ook toe te zien.

Redactie *MFM*: Op 'short reports' en abstracts mag men geen beleid baseren. Aan 'papers to change practice' moeten strengere eisen worden gesteld.

Literatuur

Deeks JJ et al. *Lancet* 1998; 352: 1908.